

הַיִּצָּר הַרַע הַמְּשַׁע

הַיִּצָּר הַרַע הוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת אֶת הָאָדָם
מְשַׁע מִמֶּשׁ, חֶסֶד וְשָׁלוֹם, כִּי בַעַל עֵבֶרָה
הוּא מְשַׁע, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל:
אֵין אָדָם עוֹבֵר עֵבֶרָה אֶלָּא אִם כּוֹן
נִכְנָס בּוֹ רוּחַ שְׂטוּת.

אֲךְ אִיךָ יָבוֹא לְהָאָדָם וַיַּעֲשֵׂנוּ פֶתָאם
מְשַׁע, חֶסֶד וְשָׁלוֹם?

אֲךְ דְּרָךְ הַיִּצָּר הַרַע לְהַתְּלַבֵּשׁ תְּחִלָּה
בְּמִצּוֹת, וּמִטְעָה אֶת הָאָדָם כְּאִלּוּ מְסִיתוֹ
לַעֲשׂוֹת מִצְוָה, וְאַחַר כֵּן הוּא מִטְעֵהוּ
וּמְסִיתוֹ עוֹד יוֹתֵר, עַד שֶׁבָּא לַעֲבִירוֹת
גְּמוּרוֹת בְּזָדוֹן, חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

מעלת הנגון

אמר: טוב להאדם להרגיל את עצמו
שיוכל להחיות את עצמו עם איזה
נגון. כי נגון הוא דבר גדול וגבוה מאד
מאד, ויש לו פח גדול לעורר
ולהמשיך את לב האדם להשם יתברך.
ואפלו מי שיאינו יכול לנגן, אף על פי
כן בביתו ובינו לבין עצמו יוכל
להחיות את עצמו באיזה נגון כפי
שיוכל לזמר אותו, כי מעלת הנגון אין
לשיער.

לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּכָבוֹד

אָדָם פֶּשֶׁר צָרִיךְ לְהִדָּר שִׁיְהִיָּה מְלַבֵּשׁ בְּכָבוֹד
קֶצֶת פְּרָאוּי, אִם אֶפְשָׁר לוֹ, וְלֹא יִהְיֶה בְּזוּי; מִי עַל
יְדֵי זֶה הוּא נֶחְשָׁב בְּעֵינֵי בְּנֵי אָדָם וְיוּכַל לְקָרֵב
אוֹתָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאִם לֹא הָיָה מְלַבֵּשׁ
בְּכָבוֹד, לֹא הָיָה נֶחְשָׁב בְּעֵינֵי בְּנֵי אָדָם כָּלֵל.

וְאִפְלוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֵצְמוֹ כְּבִיכּוֹל, פֶּשֶׁר צָח
לְהַכִּיר אֶת עֵצְמוֹ עִם הָעוֹלָם, הֵינּוּ שֶׁהָעוֹלָם יִפְירוּ
אוֹתוֹ וְיִידְעוּ מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, הַתְּלַבֵּשׁ אֶת עֵצְמוֹ גַּם
כֵּן בְּלְבוּשִׁים כְּבִיכּוֹל, שֶׁהֵם כָּל הָאוֹתוֹת
וְהַמּוֹפְתִים אֲשֶׁר עָשָׂה הַשֵּׁם בְּמִצְרִים, שֶׁכָּל זֶה
הוּא בְּחִינַת לְבוּשֵׁי אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ, וְעַל יְדֵי זֶה
הַפִּירוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל פַּעַם גְּדֻלָּתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּיוֹתֵר
וְזָכוּ לְהִתְקָרֵב אֱלֹהֵי יִתְבָּרֵךְ פְּרִצוֹנוֹ.